

Un equip d'astrònoms detectà la setmana passada la més gran i brillant estrella coneguda, amb una massa extraordinària, aproximadament 150 vegades major que la del Sol i amb una intensitat lumínica incomparable que el supera, als nostres ulls, amb una força quasi infinita. Si és cert que existeix aquesta estrella descomunal, a 45.000 anys llum de distància i que, per tant, no pot ser observada a simple vista, podríem qüestionar amb les mateixes proporcions, ¿per què no podem trobar o no ens troba vida extraterrestre que, potser, en la mateixa mesura, siga 40 milions de voltes més intel·ligent i enorme que els humans i que, òbviament, a 45.000 anys llum, no pot ser observada a simple vista?

Quines són les nostres jerarquies, quines les pèrdues i quines llums aquestes que arrosseguem els humans pels segles dels segles, que ens fan caure una i una altra volta en aqueixa dèria minusvàlida i egocèntrica que ens obliga, que ens redueix a la incapacitat de mirar més enllà, vertaderament més enllà de les estrelles, de la lluna, de les llums cegadores, més enllà de la divina fe en una existència infinita, però abstable de l'univers? A l'estiu la llum del sol inunda els nostres horts i els esborren. Els nostres ulls són inútils. Si seiem a l'ombra d'un taronger per a recuperar-nos, després d'uns breus instants de ceguera, comprovem que la nostra visió millora gràcies a l'aixopluc de l'ombra. És aleshores quan podem contemplar el paisatge.

La nostra imaginació hauria de despertar-se d'acord amb aquest procès. El concepte d'univers pateix els nostres egocentrismes i etnocentrismes, i aquesta pobresa d'idees es trasllada a voltes al diccionari i als manuals d'astronomia. Qui sap si, per una d'aquelles, som pollets microscòpics adormits en el cap d'un Ésser que encara no ha decidit rascar-se. En fi.